

Emnenr. 36

Fylke: Sogn & Fjordane.

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Fjaler.

Emne: Helsing, Fakter og ålferd.

Bygdelag: Guddal.

Oppskr. av: Sigvard Sorebi.

Gard: Sorebi.

(adresse): Dale i Sunnfjord.

G.nr. 121 Br.nr. 3.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. Dei gamle i Guddal var det lite tilgjerdse med. Jamt yver let dei ikkje hugrøisler te utampå i fakter og ålferd. Dei sa „ja“ og nei utan å leda votteje hand eller hovud. Dei born freista seg med slikt, vart haldne for „vippete“, „vimsar“, „sjiddeser“ o. s. f. v. „Da va ei goe sjiddos da. No vippa på sei på alle måta.“
2. Men helsa gjorde dei gamle på alle dei møtte, jamvel på framande. Det vart halde hode for skam og toskeskap um ein ikkje gjorde det. „Dan feyrin he kj bert folkesjikke, han kann kj helse ein gong.“ „Dan jenta tørte bare lite vetta. No kann ikkje helse dessmeire.“ Like og lik mande skotsmål fekk dei born ikkje helsa. Viste ein at feyrin (eller kvinor-folket) hadde bert betre, sa ein: „An (o) va godt stolte, an (o) helste ikkje ein gong.“
3. Det var faste skitekvar når det galdt helsing. Born framande til gards, var det alltid den framande born skulde helsa. Dette galdt ikkje berre på „tune“ og inne i hús, det galdt og innanfor bøgjerdla. Høttet leygdefolk på vegern, var det alltid

21.

god sønd at den yngste helsa fyrst. Herr
möttist ein leygdemann og ein frammand, var
det den frammande som skulde helsa fyrst.
Gjorde hann ikkje det, helsa ~~hann~~ leygdaman-
nen på den frammande.

3. Alesingspordi ymsa. Kom ein granne eller ein
leygdemann inn i stova tidleg ein morgon,
helsa han „Gü' motu.“ Var húsborðer
inne, svara han som oftast: „Gü' signe
de!“ eller „Gü' sigur' an.“ Lat húsboeret
og át, ynstki frammandkaren: „Signe mratin!“
Herr dette sa hann fyrst når húsferen hadde
svarhelsa. Var han som „steig på“ godt kjend,
svara gjerne húsborðer: „It takk ska du
ha.“ eller „takk ska an ha.“ Var han meir
frammand, var svaeret oftast heller stilt:
„Takk!“

Var húsborðer sjölv til stades, var det
han som svara, var han ikkje det, var det
som oftast húsmoni som førde ordet.

Lat folk i huset med arbeid når frammand-
karen steig på, sa han eller svarhelsingri:
„Signe arbeid.“ Herr fekk som oftast „takk“
til svar. Herr var han godt kjend, var svaeret
gjerne slik: „Takk! Du e lva så gjerne o
hjelp me (oss).“

Kom den frammande inn i stova når folket
låg, helsa han som vanleg, og so la han til:
„Signe kvila.“ Låg húsborðer, medu hinc
var „på foti“, sa han oftast vord mot hús-
borðer: „Signe kvila.“ og deretter vord
mot dei andre i stova: „o' signe arbeid.“
Frå frükost (kl. 8) og frammyver til kl. 6-
7 inn kvelden sa ein „Gü' dag!“ eller

"Gü-dajin!" Svarhelsingi var allid der same: "Gü' signe de!" eller "Gü' sign' an!"
 Summe þa berre: "Signe de!" Frá klukka 6-7 um kvelden þa ein allid: "Gü-kved!"
 Svarhelsingi var þorr for um dagerr.

Stöðst ein þa vegerr, var helsingi gjerne denne: "Velkomn' in te!" Summe þvara "takk!", andre "Ja, velkomn' in te o!" Þerr þiste þvare mæðerr var vanleg millom elðre.

Men ein hadde og andru helsingar. Gleis huggar og god og mötke Þore Hücklepp og gúðdögane (1912-14) þu hann helða: "Góðt mot!" Þestomur mi fortalde at det var dei mest vanlege helsingstíði i þennar umgömm. Helsing: "Góðt mot!" Svarhelsing: "Góðt mot o" eller "Ja, góðt mot, þú!"

Þat ein atþmís vegerr og kvilde, helða ein þorr komn gáarrde mot: "Gít i go þre!" Svarhelsingi var jamleg: "Takk!" eller "Komm' e þá te!" Men var det ein god þjennerr, þa ein kantski med ein þátt: "Komm' þiþjarrde ne!" Summe helða gjerne þorr vanleg "Gü'motn!", "Gü'kved!" nar dei komn fram þa ein flokk þorr þat og róðde. Men þo þa dei þil: "Signe þvæ!" eller "Signe tole!" Svarer var jamleg "Takk!"

- 5. Þat prestur og "storkara" (storkara "d.v.s. þikke þorr var velkledd, ríke eller þorr tedde av noro iet um det vanlege) þradde gúðdögane þerskild helsingsmále þil. Þá lesða dei gjerne þa hovúðleimraden þu ritka med hovúðet. Men þorr oftast var det unaturleg og þeitit. Þet þymte greinleg at no freista dei þeg med noro þorr íkkþ þall naturleg. Þei "stod íkkþ þa þennig grein or."

2825

Ein og annan stöck og hövudskinnaden under armen når dei tala með „storkara.“ Sur da° fækk dei og gjerne hattu þá seg. Þet var þefor mange som þett iðkji gjorde „krús“ for storfólk. Dei hessa þá same má- len til dei som tí andte. Og merkely nok: det var desse „storfóky“ synte mest vylð- nad.

Þí letta þá „haukleimain“ hügþar og iðkji leygdafólk gjorde for andte enn prestur líke fram til 1910-15. Men þo var det heller iðkji mange storkarar som ferdast i Guddal. Tegingurioriane t.d. fann iðkju þá slíkt með, dei stóð „for mör arbeidrane til det.“ Men vilde ein vera „benipeli“ (ovyrin) með nokon, letta ein gjerne þá hattu eller huva. Vart ein leygdamann iðkji for det, künde hann klaga seg: „Hann va þá ovyrin atté hann letta þá huva þy me.“ Þy hügþar gott nokre kallar þet og rödde iðkji ein þom „heldt þá á vekse yve hauke þá dei.“ Þrátt þa den eine: „þ' tenkji me lyte þe á letta þá hattu þy an.“ Þá skratta hine: „Ja, da þka me jere.“

„Þí letta“ þá hattu for ein leygdamann, var must líke þripely þom „á klappa þe i röðu“ eller á „spütta i loinn.“

6. Þy hügþar þerre ein mann og har þett stá með hövudskinnaden under armen, og det var ein þom tala með prestur. (1910-12?)

Men far og mor fortalde iðkji det. Dei þom freista seg með þlike „apekattstykka“, fækk þfost iðkji þe. Þy hügþar ein. þe kalla hann „desjidi“ - d. v. s. „prestedeðari.“ Hau „desa“ með prestur. („prestedesarin“)

0825

7. Til søndags og til høytid var det ofte notes særskilt med helsingi. Kom ein granne inn i stova, helsa han som oftest „Gü'morn“, „Güdag“ eller „Gü'-kveld!“ Jamleg la han til „i stova.“ („Gü-morn i stova“) letter han hadde fått den vanlege svarhelsingi, „Gü'-sigmi an.“ ynsket han, „o goe helg!“ Svarhelsingi var då jammast „takk“ eller „Ja, goe helg o!“
 Güme ynsket: „Goe helg i gara!“ (i tina, i stova.)

8. Granmane handhelsa aldri på kvarandre utan når dei kom til gjestebod, ved kyrkja eller andre samlingar. Men for dei sjeldan jamninn, eller var det lenge sidan dei hadde råkast, brukta dei det jamt. Og då på dei gjerne: „Da e på lenge sia me he feim'ist, e triv me lyte heke opp i hande.“ Og på helsa dei stova reindt både på berra og store.

Møtest leggdefolk i lag eller ved kyrkja, var det vanleg „å heke opp i hande“ og „å takke fy rist.“

„Å takke fy rist“ var for mange lite vist som å helsa. Dei gjorde det både ved innlegg i heimen og i kyrkja og andre stader. Dei vanleg ordvendig var og: „E ska helse heima frå.“ Svaret var då jamleg: „Takk!“ eller „Å takk!“ So var det ei stutt togn, og so kom spørsmålet: „Korleisene leve de?“ eller „E de friske?“

Dei ordvendig til som var vanleg, var: „Ka nytt fore du me de?“

9. Å syna hügrotster med å „kloppa“ folk på oxla“ var t rekna for tilgjerdle. Güme gjorde det, men fekk jamleg ordet „fy o ve“

„kleipe“, „falske“ eller likrande. heiu som vart rekna for ein „falskebrænde“ klappa alltid folk på vrestene, murr når han var full, vilde hann kyssa folk på tjækern.

10. „Slike folk ska dei vare de fey“, sa bestemor. Når kyrkjeklokkene ringde, var det vanleg at karane tok av seg hûva når dei for etter vegen. Kvinne stogga upp litt og snulla Jესusmammet.

Korleis folk hedde seg på åkeren når dei høyrde kyrkjeklokkene, kann og ikkje seija. Me var so langt vindaan i mi grend at me høyrde henne ikkje. Men og veit ein mann frå kongja sa alltid: „to pigra an stee.“

11-12. disse to spørsmål arbeider og med.

13. Ja, ein var alltid noyne på tidbelet for helsingordi. by trur lidfestingzi vert slik:

- „Gü-motr.“ fram til frükost. (kl. 8)
- „Gü-dag.“ fra frükost fram til kl. 6-7.
- „Gü-kvæd.“ fra kl. 6-7 og uteller.

Velfars helsingzi var slik:

- „Farvel!“ like fram til kvæd. (kl. 6-7)
  - „Go-vætt“ Reinare - fra 6-7 og uteller.
- kein rekna det for „gapar“ som ikkje brukte helsingtidene rett. „Hann he må ikkje vel på kvæd o mors ser da iet fy.“

14. Tidskiftet er kome. I dag er det ikkje rekna kostji for „gape“ eller usörnely a hessa „motr“ heile dagen - både når ein kjem og når ein går. detivel gjer ikkje leggdeforvel det jamnt yver. Det vert rekna for tilgjæddle. heiu og annan „vinnson“ (apukattin) freistar, murr får þann stost ein flone i ryggjin.“

Helsar nokon, "motn", vert mange svarlause.
"Ja, motn o", svarar sume langt om lenge.
Eg hugsar ei til orskomen Kvinnone sa: "Han
helsde sa loye. I vart sa datt me, e vissle
ikkje ka e skei svare."

Summe har og freista seg med "go-kveld" i
staden for "go-natt", men heller ikkje
den helsingformi har vinnone rom.

16 og 17. Her alt svara pa.

18. Ja, ein kunde og ynstja "ducca me' arbeia!"
"Te lucca me arbeia!", "Goe kvile!" Svara
var som oftast "tauk."

19. Na framande kom gards, helsa dei fjerst dersom
dei vaka nokon ute pa tunet. Men nar den
framande kom inn i stova, tok han alltid hel-
singi upp att. Da sa han gjerne: "Goo-day
i stova!", "Goo-day i huset!"

Hadde ein hede nokon lit gjestetot, gjekk
ein ut "pa koppera", "ut pa hella" eller "ut pa
tune" og tok imot dei. Var det karar, var
det husefaren som tok imot dei. Var det kvin-
ner, var det husemota. Dei framande helsa sa
hade "ute" og "inne". Og dei helsa "opp i
handu."

20. Vilde nokon framand tale med huses folt,
bad dei vedkommande som dei vilde tale med
"fylje ut fey dria." Eg hugsar so godt fra gule-
dagane at det kom ofte ein mann som var
tunghoyrd og vilde tale med hau far. Han
sa di: "Fyl me ut lilevotta, So'n! eller "E
sai ha svarra nokre or me de So'n!" Dei
gjekk di ut pa tunet, men me som var inne,
me hoyrde kvart ordet, for far smalle roppe
inn i oyra hans.

det var isagi berre karane som hadde denne skit-
ken, kvinne gjorde det same. Og hingsar so
godt far spurde mor nar ho hadde vore hennar
iet og kom inn att: "Ka va ho vilde de?" Da
ho gjerne mor og svara: "A nei, da va isagi noka
stovre."

Dette a hente folk, te sies o tale me dei," var
ein almenn skittek i Gjøddal. Og denne
skitken har halde seg like fram til vare
dagar. Rein kunde ofte pa kyrkjebanken og
andre stader hoyra slike vendingar som
desse: "A skii' ha sprakka litvotta nord de,
forn", "Kom hitt litvotta", "He du tie te
hoyre vramte?" o. s. fr. e. Og hingsar so godt
komma mi, som isagi er gjøddoleing, vart for-
sundra fyrste gongen ein mann, heuta me
te sies."

I gamle gonger kunde det nok vera
"diule erend" dei bar fram, men som oftast
var det reine kvardagsteing, dei hadde pa
hjarta, slikt som alle kunde hoyra.

Fortalde nokon seinare at dei hadde sprakka
me notin", brukta dei som oftast denne
ordleggjeringi: "A tor han (hinn'e) te sies
o sprakka me an (inn'e.)"

Ein gammel berar som kom fra Nordfjord,
Rasmu's hok, var so forleina pa denne skit-
ken. Han kunde isagi skymra va som
lag til grunnv. Folk tok han "te sies" for
reine sprakking.

21. I vare dagar berkar ein pa for ein sliq
inn i stova til framande. I eldre tider
gjorde ein det aldri. Da kunde folk i huset
kveppa ti. For dei rett visste det, stod
ein framand inn for do'i.

22. Kári nokon „banka på“ dötti, þá dei som var
 vinnu: „Korror inn!“ eller „Stig þá!“ Seinare
 har þuine teke lit med: „Versá-go!“ Meu
 det er siste ári - og ikogi álmurt.

23. Her trúv og det vil hóva med ei liti þvæðing:
 Det er vinturdag. Uti er det úver. Groin har
 hverveldans úm nor og vegg. Her i stova þá
 garden Bakken i fóru Gúddal er det lognt
 og hveleg. Trasturr ljóðkved dúnar og brenn
 i den nye kókeomru.

Þá golvet plúndrar húsfaren, Nans, med ein
 vísaskede, og sonen Stór hjelper ham. Skore-
 spor og hoveltrúsk og knívsporur flýtt millom
 arbeidveldet, slútt þorr naurar, þager, hólar
 og „hvelgíola“. Þein hoggestabbe stáir midt
 þá golvet, og vísa, ei breiðblóðu hile stóir
 við síða. No er karane i ferð med á síja
 „veivendi“ i sleden. Dei har nett brúka „vei-
 endennaurin“ og fáll kol i meigane.

Þá ein stol eit stykke frá þomnen sítt húsmori,
 ho Johane og spinur. Þei av gjúrtúngane „Kryllar“
 átt henne. Þurr andte sítt og þrevar med „Kakjís-
 rra“. Þeit þar gútar sítt þá golvet og lagar
 þóyskattfeler. Alle er úppleknne med sítt. Þerre
 ho mor (Johanna) þykkjíst ha plúnder sítt
 lútt tidþrytt. Fórr imillom ho rettar gjúrt-
 úngun i „Kakjísrra“, þyng ho: „Det herdtte i
 Gúfta“, ein þóng frá Þjórrs Saung.

Þrátt gáir dötti þopp og haur Þeudik þá fíll-
 garden lít stíj innr. Han þóur fjótt þyggur
 sítt húsfóret og lét átt dötti. So vunder haur þyng
 og haur: „Gú-þoy.“ Far þer úpp, tek þlir-
 kniven lít at múnren, honom har haur
 lætt millom þennene, spúttar og þvæður:
 „Gú-þign'ar.“ Þá tek haur Þeudik átt

ordet: "Takke fy Riste! o tukke om arbeia!"
 "Gjøl takk fy'ruste!" svarar Hans, "men
 arbeie veit e ickji om ða e nokka tukke
 om." "O ða ser ickji verre út," tröngstar
 Bendik.

"Finur inni'a frá ðörine!" segjer ho Jóhane.
 Ho reiser seg, tek ein krakk (stol) ei av gjent-
 úngane har haf, og þar yver þann með
 handi og segjer: "Set de ne!" "O ðú skú
 kj jere nokk bög fy ða umm e kjome rekande,"
 þessur ar Bendik seg og set seg. Hann tek húva
 av seg og legg henne yver eina háret, kremtar
 og tek til þods: "O skú' helse heima!" "Takke!"
 svarar húsfaen eller húsmoni, men bygg til:
 "O de foiske?" Ho er róða komi þá þess.

24. Hatten eller húva tok ein aldri av fót ein þess
 seg. Sumu þat gjerne með hovúshúmaten þá.
25. Vanleg þa ein: "Finur inni'a frá ðörine!" eller
 "Gjá ðú fæt sitji." eller til ðei ein ickji vörðe
 stóire þá: "Finur de est kost á hückji de ne þá."
 Men all vart stáandi ved ðöri til ðei var þome
 þess.
26. Gangframande og elive ein vörðe þá, gjörð ein
 alltid stas þá. Sissu vart alltid uppússa,
 og var det rúskút þá golvet, þessur húsmoni
 seg: "Me he ða þá rýsj!"
27. Sjá þessur.
28. Þei þom var leður til gards, hessa alltid "opp i
 i handu" var komn. Og hess hessa all, bide
 þom og vaxne. Nár húsfaen og húsmoni tok
 hann i handi, gjörðe ðei "Vel komon'inn!"
 eller "Þú fái vera velkomon'inn!" Hann þom
 fækk "velkomstheisunga", þvara alltid
 "Takke!"

30 Vel farshelvingi var jameg: "Farvel!" og "Go-natt!"

31 Skulde nokon eit påferd, ymskile hann som for: "De får no leve vel!" Dei som stod att heime, svara ðá: "Takk, de ða same! o líkvech reis!" Hann som for, svara "takk!"

Skildest ein mid nokon mid ofu for at det var siste gong, vant det gjerne lagt til den værlige vel farshelvingi: "Me rest vel icki for i heimela!" Svaret vant gjerne ðá nokk þorgmetta og úþyggjewe: "Á nei, me jere jinnie icki ða." Í slíke skínder ba ein nokk pers i "Takk fy' i deg!" eller "Takk fy' no!" Det var þom ein vilde takke for alt eit heilt lív. Svaret fekk þome úndertonen: "Sjóltakk!" (Sjóltakk fy' alt!)

32-33. Ái, vaxsme bala aldri mid slíkt. Dei var þo altfor bljúg þil det. Men þom keyst ein ofu.

34. Þá þa ein: "Þá meinnie á ðe!"

35-36. Allgent.

36. "Þá meinnie!", "Gje me meinnie!" eller "Þá líslimeinnie'inn!"

39. Já, det var vanly á haeda more mid nasen þil úngane. Ofte spírde ein: "Ika me lyte nos?", eller "Þ lyte þá nosa ði!" eller "Gje me nosa ði!"

40-41. Þesse kúnde báde skylóþæk og þamande gjeva mid þom, men aldri mid vaxsme. Þer spela og blýgskaperi úm. Atþan ðei hadde "lytt" eller "teta" nosa þil úngane, erta ðei: "Fy ei store nos ðu he!" eller "no he ði þátt nosa me!" Þei þom erta heð ði for si eigi nos. Ofte kúnde úngane þorra þá grátt. No vert ðesse þerre gjóst meilom foreldre og þom eller þyþkin ímeilom. Þei þátt for þmette-þarom.

124
Ein annan stugg leit same dreiv ned, var, a
lyfta botn eller hovudet. Dei la du i hand
yver kvar kjæve og lyfte.

42-43 Ja, voksne og born künde gjera det, men
altri voksne og voksne. Dei var for blyge til
det. At mann og kone eller kjærestefolk künde
„kjækast“ og nokon seg på, var ukjent.
Det var rekna for usømmelig. Dei var folande
vare um seg soleis. Det vert fortalt um
ein brudgom at han vilde leggja handi um
livet på bruri, dei sat på langbenken i
dansenstova, men då kvatt ho undre og lo.
Brudgomen vart sinna og sette i: „du he
kje alltid so på redde me.“ Då synti det
på henne kvatt ho var stult. Brudgomen
hadde i haia.“

44. Ja, ordet „til livet.“ vart mykje nytta. Seinare
kom ynskerråten „Gratulerar.“ Men det
var slike „som vilde ve node som tok te
me.“ Dei tok etter „stokkara o leyfok ja.“

45. Ynskordi var „Goe juel!“ „Godt nyttår.“ (år),
„Lukke me heljine!“ „Signe jula!“ „Signe
helja!“ „Lukke me da nye åre!“ „Signe da
nye åre!“ o. s. v. Svarynstet var jamleg: „Takk
da same!“ Seinare kom ynskordi: „Takk
ilige måde!“ Seie sa og „Lukke me laja!“
„Signe laje!“ når det var brudlaup eller
barnsøl (barsøl). Same ynskerråten brukte
ein og ved andre glidetrogtider. I dei siste
tjuge åri har ordet „Gratulerar!“ sege
inn. Men no tek det lit a eta seg ut all.

46. Serlege segjningar eller trøstearord kjenner og
ikkje lit vart nytta ved dødsfall og motgang.
Dei gamle laga stri eller best eone. Ofte høyrde

ein vendingar som desse: „Da vart tongt feg dore no!“
eller „De lyt like på han oppyve no!“, „Måtte var-
heru ve me dore!“, „Dan same på grøte han glee
o.“

47. Seleg vendingar ein brinka når ein takka, gjennom
og ikkje. Seie let ordi falla her og, stik ein leest
fannr dei - og stik ein leest tykte dei hørte. „Å ja,
da vete kona å like på!“, „Da he dri rett i!“,
„Å ja, me får må trø å!“

48. Det var vanleg å spela iet liti. Det gjorde ein
i heimen. Seie bar kista inn i stova, sette
honne på to krakkar, men under på golvet
hadde ein eit årlude eller ein stor lundein.
So, ton ein tå lorig, letta lirkreiddsla av hovudet,
på lirket låg med leest andlet. Seie mann i
laget gjorde seg til talsmann for liede
søgløfoeret som levte alt og for han eller ho
som låg på lirkstrå. Han som „skila“ var
antén ein byggd mann eller lærar i grendi.
Han som „skila“, var oftast med og song yve
lirji. Seie song liede foie og etter skilingi,
desseutan når ein bar lirket iet or stova, foie
ein for frå lirket og ridde for kvar gard ein
for framum. Og det var inozi „sorrådyngjeng“,
nei, dei (det var ofte tre songarar, men allit
to) so det svare i alle år. Ofte hadde
ein det slik at den eine songaren hadde
ansvaret for fyrste lieden av is vers og den
andre for sielke lieden av verset.

Det var visse salmar ein nytta liede
fyre og etter „skilingi.“

Han som „skila“ gjorde seg til talsmann
for den beirtsalme. Med gråtmele takka
han frå dei avlidne, takka - fyrst dei

marask, og på vidda reingee seg iel til elekt og vener. Sidan gjorde han seg ti målsmann for dei som levde avtt, takka deo avlidne for alt godt hote i sorg og gledu.

Mange hadde stortame i, a' svila". Dei perssa foer til a' grata på det ofte var misfol. Sei skillingstala vart mælt eller kor mykje foer gret.

I eit av dei fyrste åri og var herar gjick det so til at eg måtte svila". Sattu på so ein mann til meg: "Ja lenje dei sto me papira, vopde e itthj på de, men da' dei stakur da i lomma, gret dei fleste ta' ves."

49. Ja, ein kunde syma vopdrad for foer med a' niska. Men det vart gjeldu gjort. Vopdradeu laig i heile veremåden.

50. Famaelvingane på alleit, "dū" til kvarende, og erte på "dū" til alle yngre. "De bruka ein til erte foer, til fordtu og til nokon ein vilde gjera "ere på". "F" og "fer" kjenner eg itthj frå Gūddal.

51. Jau, ein nytta "han" og "ho" i Gūddal, seily i Nedre Gūddal (Kostlanddal). Der høyrde ein ofte ordlag som disse: "A arr ite a' jørge?", "Kor ska arr a' i dog?", "Ska' arr langt?", "A arr boin i god dega?" (brudlaup). Slik fall og vendingane var ein tala til ei Kvinne, "ho" eller "O".

— " — — — " — — —